

N A Š D O M

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno kremo za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnikom se pošilja na upravlništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oglasila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Le vkup, le vkup!

Par let je od tega sem, odkar se je začelo po naših izobraževalnih društvih novo življenje. Prej je vladala celo leto grobna tihota po bralnih sobah, izvzet je bil samo dan občnega zbora, sedaj pa odmevajo po njih krepki glasovi govornikov in prednasalcev. Kužnice so bile prazne, sedaj se jim posvečuje največja skrb. Časniki so ležali nerazrezani po bralnih sobah, sedaj se trgajo udje za nje, da jih prebirajo.

Nov duh veje po bralnih društvih! Toda ne povsodi! Kjer niso nove ideje našle moča, ki bi s krepko roko posegel med zaspance, jih zbudil ter organiziral v dobro urejene vrste, tam živijo bralna društva še vedno staro mrtvo življenje, ki se prekine le za trenotek z obnim zborom, da se voli novi odbor. Novi odbor sveto obeta, da se bo poprijel dela z novim navdušenjem, toda predno začne delati, prime ga zaspanec, ki ga ne zapusti do prihodnjega občnega zbora.

Da se zanese življenje v vsa naša bralna in da se za vodstvo delujočih društev tudi usposobijo naši somišljeniki, v to svrhu bo „Slovanska krščansko-socialna Zveza“ priredila letos shod v Mariboru, ki se bo vršil dne 4. septembra! Za shod se delajo že pridno priprave. Pokrajinski odbori se posvetujejo o programu, po katerem se naj

vrši zborovanje, in kmalu bodo tudi posamična društva dobila osnutek programa.

Lani so hodile naše organizacije na Kranjsko v Brezje in Ljubljano, da se navdušijo v cerkvi za vero, v krasni naravi in ob bodrilnih govorih za ljubo slovensko domovino. Letos pa bo imel shod poučen znak. Obiskali bomo seveda tudi kot pridni sinovi naše vere krasno cerkev Matere Milosti v Mariboru, potem pa se posvetili resnemu posvetovanju.

Štajerski Slovenci! Bratsko in sijajno so nas lani sprejeli kranjski bratje, ko smo prihileli v njihovo deželo. Letos pridejo k nam naši bratje iz Kranjske, Koroške, Primorske in Ogrske! Pripravimo se, da jih lepo in dostojno sprajmemo na svojih tleh!

Pridite, štajerski Slovenci, v velikem številu dne 4. julija k Materi Milosti in k poučenem posvetovanju, da se bodo naši bratje iz drugih dežel vzgledovali na naši navdušenosti in zavednosti. Voditeji naši, na noge, da se v obilnem številu vidimo dne 4. septembra t. l. v Mariboru! Na veselo svidenje!

Kaj delajo Rusi?

• Na bojišču.

V Mandžuriji se sedaj pripravlja velika bitka, kakor kažejo poročila. Japonci so

začeli prodirati od vseh strani proti Lineviču, ki stoji južno od reke Sungari. Posebno v severni Koreji delajo Japonci krčevito na to, da kmalu prepode Ruse iz te dežele ter si naredijo pot do Vladivostoka, katerega hočejo oblegati. Japonci so sedaj uvrstili tudi Korejce v svojo vojno in ti se morajo hočeš ali nočeš z njimi bojevati. Rusi seveda nimajo Bog ve kako močnih čet v tem kraju, zato se počasi umikajo pred napredujočimi Japonci.

Boji med prednimi stražami obeh glavnih armad pa postajajo od dne do dne hujši. Znamenje, da se pripravljate obe sovražni sili k hudemu udarcu. Kako bo zopet izpadla ta bitka? Linevič sicer pravi, da upa na zmago, toda večinoma vsi so že zgubili upanje, da bi Rusija zmagala v javni bitki. Edino bojevanje, z umikanjem, takozvano defenzivno bojevanje bi imelo morebiti uspeh.

Mirovna pogajanja.

Medtem ko se pripravljate obe armadi za bitko, delajo Japonski prijatelji, posebno Angleška in Zedinjene države severoameriške, na to, da bi se sklenil mir. Pravijo, da hočejo preprečiti nadaljno prelivanje krvi. Takrat pa, ko so hujskali Japonsko k vojski, niso mislili na prelivanje krvi. Tem ljudem gre se za vse kaj drugega,

„Slovak.“

(Slika. D. P.)

Sedel je na zadnji klopi v kolodvorskem drevoredu. Košati kostanji so delali dolge sence in hladno je bilo pod njimi. Pa ni bilo sveže to zelenje, ne dehteči popki na njih, umazano je bilo od cestnega prahu in zakajena so bila drevesa. Drevored je bil prazen. Ravno kar je prišel vlak od nekod in razšli so se prišleci, potniki so odhajali in praznil se je prostor pred kolodvorom. Na koncu drevoreda je stal sam voz in kobili sta dremali in leno je zdehal voznik. Po kamenitih stopnjicah je prišel tedaj gospod in voznik se je vzdramil, podzdravil, potegnil je koci raz konj. Nato je švrknul z bičem in potegnili ste zaspano, zazibal se je voz in odropotal je nekam v stranske ulice...

Še vedno je na zadnji klopi v drevoredu sedel „Slovak“. Od solca ožgan in od ceste prašen fes je imel na glavi in črni čopek mu je ravno visel na čelo. Zarjovel je bil v licu in na desni senci je imel veliko brazgotino. Z lakti je podpiral obrito brado in ždel je v tla. Menda je bil truden.

Z dolgočasnim popoldnevom se je nagibal dan. Kostanjeve sence so se umikale počasi in lahek solčni pramen je lezel Slovaku po opankah in po oguljenih bragušah navzgor. Čez pas je lezel počasi in oprezno, čez nože in nožičke in zlate igle in zapestnice. In na svetlem gumbu na prsih je postal in zatrepetal je na njem, da je zažarel gumb za hip.

V tem pa se je zganil Slovak. Naslonil se je nazaj in fes je potisnil na tilnik, da so se mu vsipali črni lasje na blede čelo in vzdihnil je.

Težko misel je menda mislil, misel neveselo.

Prišla je k njemu in noče oditi, kakor noče miniti pusti, vroči popoldan. Nekam v zrak je zrl Slovak — to je bilo tisto tiho, mirno, čisto in tožno oko, ki ga nima nihče drugi na svetu, razua — Jugoslovana. Tudi v tem očesu je plavala tista tožna misel, tista tiha, svetu neznana bol, ki jo nosi v sebi vsak „Slovak“ pri nas.

Ah, še stoji bela koča na obali, še pluska morje ob nje beli zid? O še stoji. In prijazno še gledate okenci dol na morje, v sinje dalje, kakor bi zrla črnooka deva. In rože kimajo v oknih in zelenje jih pri-

kriva, da je komaj videti v sobico. O, še stoji na tistem mestu, nad morjem, nič žalega se ji ni pripetilo. Saj sem poprosil morje, ko sem odhajal, naj čuva nad domom mojim.

Zašumelo bi gotovo mogočno morje in razpenilo bi se, če bi se bližal hudoben človek beli hišici na obali, in potopilo bi jih ježno morje, če bi pripluli zlobni tuji. Saj še stoji kočica, čista in bela, čedna in nedotaknjena, kakor bi jo sinje morje vrglo na obal.

Kaj, ko bi sedaj se zibal čolnič na morju in v njem bi sedel jaz in bi se peljal domov. V daljah bi zazrl belo piko in večala bi se in rastla bi in videla bi se že streha in razločevali bi se okenci in rudečile bi se v njih mize in mala vratica bi bila odprta na morje. In že bi stala tik njega jasna, čista. Objel bi jo in poljubil, saj je tako mala in pritisnil bi vroče lice nanjo. Tedaj pa bi zdrknul čoln po belem kamenju in šel bi h koči in pogledal bi skozi okno. Odskočila bi od stola in vrgla bi na tla delo in priletela bi mu proti in objel bi jo in pogledal bi ji v belo lice in v globokem očesu bi ji zatrepetala solza, solza ostala od plača.

kakor da se jim smili nedolžna kri. Oni so tisti, ki so posodili Japonski denar in druge stvari za vojsko. Ker pa sedaj vidijo, da se Rusija ne more kar v nekaterih mesecih premagati in ker bo slednjič, če še vojska dolgo traja, Japonska premagana, in če ne v bitki, vsaj gospodarsko in gmotno, zato silijo k miru. Če bi namreč bila Japonska premagana, izgubijo tudi te države, ki so ji denar posodile, mnogo od tega. Sedaj je pa vedno še Japonska na boljšem, zato bi bil sedaj sklep miru za Japonce najugodnejši. Vsak dan pa se lahko obrne bojna sreča in potem je za Japonce in njih zavznike slabo.

Veliki nemiri.

Da pa bi prisilili Ruse k miru, vpriporili so tajni agentje japonski in večinoma angleški punte na Ruskem. Na Ruskem se nahaja že mnogo let prekucijska, anarhistična družba, takozvani nihilisti. Ti ljudje hočejo uničiti carja in prevrniti celi družabni red. Oni nočejo imeti nobene vere in nobene gosposke. Ta družba je bila kakor nalašč za te tajne agente. Začeli so jo podpirati z denarjem, da je lažje rovala. In res so vpriporili punte, kakoršnih malo pozna zgodovina. Nahujskali so najprej uboge delavce, katerih je več tisoč padlo pod bajoneti vojakov. Ni minil dan, da ne bi bilo v kakem kraju na Ruskem nemira.

Ko so slednjič ti agentje uvideli, da ne gre s priprostim ljudstvom in delavci, zbrali so si za svoje grdo podkupovanje — vojaštvo. Sedaj so vpriporili vojaške punte. Kaj je bilo mar tem človeškim zverinam, če so bile njih nabujskane žrtve postreljene. Samo, da so uprizorili punt ter s tem prisilili državo, da mora imeti tudi doma vojake, in jih ne more pošiljati v Azijo.

Minole dni so bili zopet hudi nemiri v Odesi, pomorskem mestu ob Črnem morju. Tam je že več dni trajal hud štrajk in bili so hudi boji med vojaštvom in uporniki. V luko je tudi prišla bojna ladja „Knez Potemkin“. Tudi na tej ladji so se spuntali pomorščaki. Častnike, ki niso ž njimi potegnili, so pometali v morje ali pa umorili. En častnik se je pri prvem pojavu punta splazil k zalogi smodnika v spodnjem delu ladje in jo hotel razstreliti, toda puntarji

so ga v pravem času zasačili in ustrelili. Puntarji so nato začeli streljati z ladje v mesto. To je dalo stavkujočim v mestu še večji pogum. Začeli so ropati in požigati. Velikanska skladišča pri luki so popolnoma pogorela. Škode je več milijonov kron.

Brodovje v črnemorski luki Sebastopol je dobilo nalogo, da ukroti uporno ladjo. Ko se je bližalo brodovje Odesi, začela je uporna ladja dajati znamenja mornarjem brodovja, naj se jim pridružijo. Admiral Krieger, poveljnik brodovja, se je zbal, da ne bi njegovi pomorščaki potegnili z uporniki, zato je dal povelje za povrnitev v Sebastopol. Ladja „Pobjedonoscev“ pa je vendar pristopila k uporni. Toda ona se je že drugi dan zopet povrnila. Voditelji upora so bili takoj obešeni na jarbole. „Knez Potemkin“ pa se je odpeljal v rumunsko luko Konstancija ter zahteval živeža in premoga, kar mu oblasti niso hotele dati. Nato je ladja odplula. Križarila je po Črnem morju ter streljala v mesto Fiodosija, kjer je napravila mnogo škode. Dne 8. t. m. opoldne je pa priplula ladja zopet v Konstancijo ter se udala Rumunski. Uporniki so sprevideli, da ne morejo nič začeti, ako nimajo živeža in premoga. Prostovoljno istega ne dobe, če pa vzamejo s silo, začnejo jo ladje vseh oblasti loviti, ker bi jo smatrale za roparsko ladjo. Mornarji, katerih je bilo čez 700 na ladji, lahko gredo kamor hočejo, ladjo pa dobi Rusija nazaj.

Ti punti na ladjah se tolmačijo tako, da je vzel Roždestvenski vse mornarje črnemorskega brodovja, da je tem hitrejša odplul. Namesto teh so pa nastavili same rezervnike, napoln izobražene pomorščake, ki so že bili prepojeni z upornim duhom. Pravi ruski pomorščaki počivajo večinoma v daljni Aziji, na dnu Kitajskega morja.

Tako sedaj stoji vaga med vojsko in mirom. Pooblaščen obeh bojujočih se držav so že določeni za pogajanja. Ali bodo imela ta kakšen uspeh ali ne, to bo pokazala prihodnost. Vsekako pa je sumljivo to pritiskanje ruskih nasprotnikov k miru. Seveda bo Rusija primorana skleniti mir, če ne bo mogla narediti doma reda.

Mladinska organizacija.

Škale pri Velenji. Pri tukajšnjem bralnem društvu se je osnovala „dekliška zveza“, ki ima redne shode vsakih 14 dni ob 1. uri popoldne s sledečim vzporedom: 1. Marijina pesem. 2. Govor duh. voditelja, vzpodbujajoč članice k versko-čednostnemu življenju, v njega odsotnosti pobožno branje in ponavljanje katekizma. 3. Predavanje govorniške vaje, deklamacije, igre itd. 4. Branje zapisnika in druge zvezine zadeve. 5. Pevske vaje (vodi gđ. Liker). Dosedaj se teh poučnih shodov udeležuje do 50 članic, ki so udje bralnega društva, a imajo svoj pododbor, 5 udov, kateri vodijo Zvezo in nabirajo novih članic. Prihodnji shod je v nedeljo 16. t. m. Abstinenci krožek pa se shaja 3. nedeljo vsakega meseca. Dekleta, porabite svoj prosti čas v izobrazbo!

Odbor „Dekliške zveze.“

Spomini z romanja v Rim.

Piše kmet iz mariborske okolice.

(Dalje.)

Francozi so leta 1798. iz zakladnice mnogo dragocenosti oropali. Popoldne sem šele zvedel, da si cerkveno premoženje in cerkev prilastuje laška vlada, pobira v cerkvi milodare in tista dva vojaka, ki sta tako oblastno hodila po cerkvi, bojda pazita na red! Žal mi je bilo, da tega nisem poprej vedel. Žalostno je, kjer je moč — pravica. Laška vlada je vzela cerkvi vse razun Vatikana in ali ji bo to v srečo, se mora še s časom pokazati. Božji mlini meljejo počasi, pa drobno! Od tukaj se vidi mestice Castelfidardo, na katerem obrežju je 18. septembra 1860. bila tista krvava bitka, kjer so laškega kralja vojaki pobili papeževe prostovoljce.

Na severni strani bazilike tik cerkve je velikanska okrogla stavba za duhovščino po načrtu znanega umetnika Bramante. V tem prostoru je bronast spomenik papeža Siksta V. in lep mramornat vodovod. Okoli trga vodi cesta in na vse strani je krasen razgled. Koliko ptujcev in romarjev je že bilo v Marijini hišici, to ve le sam Bog. Tukaj bil je sv. Ignacij, sv. Frančišek Ksav., sv. Alojzij, sv. Alfonz, sv. Karol Boromejski, sv. Frančišek Saleški, sv. Brigita, zveličani Peter Kanizij, ki je katekizem spisal ter bil priča mnogih čudežev itd. Čas je tukaj hitro minul in le težko smo se ločili. Šel sem okoli trga in ta razgled človeka osupne. Adrijsko morje se vidi zelo modro, v okolici so lepi trgi, krasne vile, po dolini bele ceste, lepo v vrste nasajene oljke, lavorike in druga južna drevesa, toda v kljub lepemu kraju je kakor povsod po Laškem mnogo revnega ljudstva. Nismo se mogli od tod ločiti, ne da bi šli še enkrat v najsvetejši kraj se Mariji za srečno potovanje priporočiti in za vse dobrote zahvaliti. Po težki ločitvi smo morali oditi in ob 10. uri zvečer nas vlak odpelje proti Jakinu in Falconara in zjutraj ob 5. uri bili smo v Assisi. Vem, da je večinoma vsem bralcem znano po imenu to mesto kot rojstni kraj sv. Frančiška. Na kolodvoru čakali so nas izvoščki, kajti mesto je pol ure od kolodvora na bregu.

Po zajutreku smo imeli shod v grobni cerkvi. Tukaj so namreč tri cerkve, ena nad drugo, grobna, bazilika in zgornja.

„Dolgo sem te čakala, da si le prišel.“ In ne bi vprašala po denarjih, vprašala bi le, le, kaj sem trpel tam daleč zunaj v neusmiljenem svetu. Pokazala bi sinčka, ki še ni vedel zanj in spaval bi v zibki in krog rudečih usten bi mu igral smešek: Bog vedi, kake sladke sanje gleda, menda sanja o očetu, ki se je vrnil iz tujine, o njem, o katerem mu je mati pravila vsaki dan in za katerega sta molila zjutraj in na večer na klopici zunaj nad morjem. In poljubil bi otroka na belo čelo in vzbudil bi se in roke bi stegnil po očetu. Posadil bi ga v naročje in fantek bi uprl začudeno oko vanj, tisto tiho, mirno, čisto, tožno oko...

„Si mnogo trpel?“ bi ga vprašala mehko. Pravil bi o dolgi poti, o poti polni trpljenja in gorja. Pa ne bi plakal, saj je minilo vse, daleč je že za menoj. Tam zunaj je ostalo v svetu. In prišel bo večer, mil in mehek, in noč bo prišla in morje bo pluskalo ob obali, noč v domovju, noč miru in sladnosti polna.

Tedaj pa se je vzdramil Slovak. Zazdelo se mu je, da je spal. Odhitel je lepi sen, ki ga je sanjal vso noč in odletele so

lepe misli, ki jih je mislil ves dan in prišle so nevesele, ki so ga mučile, ki so ga obletavale kakor črne veše.

„Beda“, je vzdihnil žalostno in vstal. V drevoredu so stale kočije in konji so nestrpno čakali. Nekaj potnikov je bilo tu in čakali so večernega vlaka. Prihajali so tujeji mimo njega in odhajali so in pridrdrale so kočije in oddrdrale.

„Kupite, kupite, prosim nožič.“ In hiteli so mimo njega potniki in vsakemu se je mudilo. Niso slišali, da je klical. Menda niso hoteli.

Smešnica.

Poboljšal se je. Ravnatelj jetnišnice: Radi mnogih tatvin si bil pet let v ječi, danes te izpustimo na svobodo. Si li torej spoznal, kako velik zločin da je tatvina, in ne boš torej nikdar več kradel?

Kaznjene: Ne, gospod ravnatelj, kradel ne bom več; toda onega, ki bi me hotel zavesti na tatvino, pobijem kar z gnojnimi vilami.

V grobni cerkvi počiva v oltarju telo sv. Frančiška. Cerkev je bolj temna — hiša molitve.

V srednji cerkvi bila je svečana služba božja. Okna so zelo umetno slikana in predstavljajo tri glavne redovne objube: uboštvo, čistost in pokorščino. V zakristiji so nam pokazali več ostankov sv. Frančiška. V tej cerkvi je na stranskem altarju steklena omarica, v kateri se hrani na Jutrovem običajni pajčalon D. M.

Gornja cerkev je čisto v gotskem slogu zidana in M. B. posvečena ter je postala po dolgi pravdi l. 1895. zopet last sv. stolice. Italijanska vlada si jo je hotela osvojiti. V gornjem delu mesta je cerkev sv. Klare, koje truplo so leta 1849. po 600 letih nestrohnato našli in je v stekleni rakvi na altarju. Tukaj je tudi glava sv. Neže, rodne sestre sv. Klare.

V mestu je mnogo zanimivih spomenikov, n. pr. kraj (hlev), kjer je bil rojen sv. Frančišek itd.

V mestu je tudi cerkvice sv. Damijana, kjer je sv. Klara s sveto hostijo prepodila oblegajoče Turke ter tako rešila samostan. Ta sv. hostija se hrani v alabastrovi posodici. Občudovali smo znano, zelo umetno na fresko slikano podobo Kristusa na Križu. Če ga od desne strani gledaš, je Kristus na križ pribit, živ, v hudih mukah, ravno od spredaj se vidi kot umirajoč in od leve strani mrtev. Po obedu smo šli v ravnino blizu kolodvora, v porcijunkolsko svetišče. Majhno, razpadlo cerkev je sv. Frančišek popravil in v njej ustanovil III. rede. Zaradi mnogih čudežev in znamenitosti je papež Pij V. l. 1569. dal zidati čez to majhno kapelico, ki pa je vendar svetovnega pomena, veliko baziliko s krasno kupolo in je Mariji angelov posvečena.

Koliko romarjev in vernikov je že tukaj bilo, ve le sam Bog, in ti odpustki, katere je tukaj sv. Frančišek od J. K. izprosil za 1. in 2. avgust, se po celem svetu v frančiškanskih cerkvah zadobijo.

Ogledali smo si tudi celico, kjer je sv. Frančišek 4. okt. 1226. umrl. V nizki, vlažni, bolj kleti kot izbi podobni čumnati je še debel grčav hlood, na katerem je „počival“ sv. Frančišek, in poleg je majhen, zdaj z železjem ograjen vrt, v katerem rastejo bodoče vrtnice, kojih listje je videti kot krvavo. Ko je sv. Frančiška hudobec skušal, naj bi opustil svoje oestro življenje, šel je sv. Frančišek po zimi v vrt, se valjal po trnju, da je bil od trnja ranjen in krvav. Vrtnice so po zimi razcvetele in listje kaže že vedno krvave slede. Redovniki jih dajejo romarjem v spomin. K sv. Frančišku so pristopili angeli, ga peljali v cerkvico, kjer je J. K. s svojo presv. Materjo Marijo v navzočnosti mnogih angelov na altarju podelil porcijunkolske odpustke, kateri čudež je na prvem delu cerkvice lepo naslikan. Slika, ki kaže prizor, kako je sv. Frančišek sv. rane dobil, je imenitna, in človek, ki jo ogleduje, celo pozabi, kje da je.

Ko je sv. Frančišek živel, ga je večina ljudi imela za nespametnega, in moral je mnogo pretrpeti.

Čez redovnike se tudi dandanes mnogo lažnjivega govori in piše in umazani listi k temu obrekovanju največ pripomaga, ter mislijo, da si bodo s tem dopisuni, uredniki in njih bralci vest udušili. Le čuditi se moramo, da v današnjem času, ko proti veri vse besni, še toliko mladeničev in deklic v redovni stan pristopa in mnogo jih poznam, ki se tam najsrečneje ču-

tijo. Sicer pa tudi v posvetnem stanu vkljub velikemu občevanju z mnogimi ljudmi še nisem od nobenega slišal, da bi bil brez križev in težav. Red trapistov je zelo oster red, pa ravno v tem redu jih je mnogo iz visokih, odličnih rodbin, ki so oblekli trdo raševino in svetu popolnoma odmrli. Trapist raztrga vsako vez, ki bi ga vklepala na posvetnost. Govor rabi le za pozdrav — memento mori — spomni se smrti, dela trdo tu z brezpogojno pokorščino ter zatira samosvojo ljubezen — iz ljubezni do Boga in do dušnega zveličanja.

Dne 2. sušca popoldne ob 2. uri gremo na vlak, da se odpeljemo proti našemu glavnemu cilju, Rimu. (Dalje sledi)

Razne novice in druge reči.

Nase misli. Ko so se začela snovati mladeniška društva po Spodnjem Štajerskem, so se mnogi posmehovali tem organizacijam, češ, kaj bodo ti mladeniči? In ko smo imeli naše shode in so se mladeniči vsled nedeljske dolžnosti udeleževali skupno službe božje, tedaj so rekali naši nasprotniki: „Glejte jih pobožnjake! Ti mislijo, da se da danes z rožnim vencem doseči kak uspeh!“ Mi pa se nismo za vse to brigali, kajti naše geslo je bilo: Mi gremo naprej! In šli smo naprej! Nismo zanemarjali rožnega venca, ker vemo, da je vse odvisno od božjega blagoslova, toda mi smo vzeli v roke tudi časnike, poučne knjige, stopili smo na oder, in danes? Kadar slišijo nekdanji sramotilci govoriti naše mladeniče, tedaj se začudeno vprašajo: „Tako ste jih toraj vzgajili! Vrli mladeniči!“ In če je kje kaka volitev, tedaj prihajajo naši mladeniči z „občinskim redom“ v roki kot agitatorji na volišče ter delajo vzorno in neumorno. Tudi tedaj se vprašujejo nasprotniki začudeni: „Take mladeniče imate?“ Da take mladeniče imamo v svojem taboru! Ne pijancev, ne pretepačev, ne ponočnjakov, ampak versko in narodno pridne mladeniče, na katere bi lahko bil vsak narod ponosen! In mi smo ponosni! Kaj pa, slovenski mladeniči, ali se vidimo dne 4. septembra?

Velika narodna veselica v Mariboru. Mariborski podružnici, ženska in moška, družbe sv. Cirila in Metoda ste priredili v prid te družbe in v prid slovenske šole v Mariboru dne 2. t. m. veliko narodno veselico. Ves Narodni dom z vsemi svojimi prostori bil je vporabljen. Vse je bilo krasno okinčano z zelenjem in zastavami. Že pri vходу je došleca pozdravil lep napis „Dobro došli!“ Na vrtu je bilo okoli in okoli vse polno šotorov, v katerih so narodne dame prodajale vino, pecivo, meso, kruh, kar je bilo vse darovano od narodnih rodbin in različnih rodoljubov s Spod. Štajerskega. Na sredi se je dvigal krasen paviljon za evetlice. Tudi raznih drugih šaljivih zabav kakor cirkus „Barvan in Beli“, Kasperček i. t. d. ni manjkalo. Na vrtu je stal velik oder, na katerem je proizvajala mariborska veteranska godba večinoma narodne komade, vmes so pa peli pevski zbori krasne pesmi. Skupni pevski zbor je zapel tri pesmi, nato je nastopilo društvo „Maribor“, jareninski pevci in društvo „Tabor“. V veži je prodajal klub Čehov izvrstno češko pivo, v drugem kotu pa je bilo strelišče. Prostori bralnega in pevskega društva „Maribor“ so bili spremenjeni v hladen gozd, kjer se je točilo izvrstno vino. V prvem nad-

stropju je bila izložba „trgovskega kluba“ kateri je res z finim ukusom priredil te prostore. V čitalniških prostorih je bila kavarna, v kateri so stregle narodne dame. „Podravska podružnica“ planinskega društva je priredila v II. nadstropju „Vilin dom“, iz katerega je donela prišlecu nasproti godba. Tako je bil celi „Narodni dom“ v službi zabave, v vsakem kotu je bilo kaj, vse je bilo lepo. Pa tudi obisk je bil velikianski. Blizu 3000 ljudi je bilo ta dan zbranih, posebno mnogo kmečkega ljudstva. Čeravno so bili stroški za veselico veliki, vendar bo blizu 2400 K čistega dobička. Vsak udeleženec pa naj si bo v svesti, da je tudi prispeval k tej veliki svoti. „Mal je položil dar domu na altar“ in vendar je iz tega nastala tako lepa svota. Slava prirediteljem, slava vrlim obiskovalcem!

Sv. Urban na Kozjaku. Gotovo ste mislili, cenjeni gospod urednik, da so me že davno pohrustali „Štajerčevi“ podrepaniki ker se nič ne oglasim, pa temu ni tako. Sem še pri življenju ter vsled raznih nujnih opravil tudi vzamem rešpetlin in telefonično cev, da opazujem na vse strani. S svojim opazovanjem zapazim, da se korondiči zbirajo v Selniški dolini iz Ranč, Lajtersperga, Maribora in Pesnice. Namenjeni so na romanje k bitrovemu maliku v Hečlov oslovski hlev. Mislim sem si, da bodo imeli bogve kaj posebnega, pa motil sem se. Bilo je le par razcapanih korondičev, ki so tulili po dolini naprej do norišnice šentiljskih velikih posilincev. Ko se bližajo Hečlovemu hlevu, je bilo vse mirno, le oni so gnali svoj hrušč ter trušč naprej. Željno so pričakovali, da jim bode Luter dal raznih odpustkov za njihovo divje tulenje ali da se bo sploh kdo od domačinov njim pridružil, pa silno so se varali. Brez odpustkov lutrovskega malika so se vrnili še bolj razcapani, žalostni in pobiti v svojo lužo nazaj, kjer bodo tudi v kratkem končali svoje grešno življenje. Iščiga.

Bračkova trdnjava padla. V Trbegovcih sta vladala Vučina in Muhič dolgo časa za Bračkovno čast. Bračko je imel nad njima svoje veselje. Narodni posestniki trbegovske občine pa so se naveličali te vlade. V svojih vrstah imajo pametnejše moze nego sta Vučina in Muhič, za to jih lahko izmenjajo; da pa bi za Bračkom letali, tudi ni po njihovem ukusu. Zato so pri občinskih volitvah dne 23. junija dali potni list Muhiču in Vučini, da lahko gresta v penzijo, kamor hočeta. Muhič sedaj ne bo imel več priložnosti, izdajati slovenske stvari pri volitvah v okrajnih zastop, Vučina pa si lahko zdravi svojo burno kri. Vrlim volilcem, ki so se tako imenitno držali: Slava!

Slovenska zmaga na Ščavnici. Tudi ta občina je prišla v narodne roke. Slovenci po gornjeradgorskem okraju so dosedaj spali, a sedaj ko so spoznali, da bračkiancem ni mar ljudski blagor, začeli so dvigati svoje glave in se otresati nepotrebnih nasprotnikov. Za to vidimo, da v zadnjem času pada v bračkianskem taboru steber za stebrom, občina za občino prehaja v narodne kmetske roke. Dne 1. julija so izvojevali vrli kmetski narodni možje in mladeniči veliko občino Ščavnica v srditem boju iz nemčurških rok v naše narodne roke. Učitelj Spende in očka Bračko sta žalostno gledala na razvaline svoje slave. Mi gremo naprej! Slava vrlim volilcem in agitatorjem!

Iz Ciglenc pri Vurberku se nam piše: Prosim, sprejmite sledečo izjavo: Neki dopisnik piše v „ptujskem motovilu“ števil. 13,

da posestnik, ki se je obesil, ni imel „Štajerca“ in da je ta trditev debela laž. Resnici na ljubo bodi povedano, da je bil tisti mož štiri leta na „Štajerca“ naročen in je bil tudi velik prijatelj „šnopsa“, kateri mu je pamet zmešal. Dalje je dopisun podpisal, „več mladih posestnikov“; to je pač debela laž, ker tukaj so samo štirje mladi posestniki, kateri pa ne trobijo v rog ptujskega antikrista, ker so vrli katoliški možje. — Janez Pihler, obč. predstojnik.

Sv. Lovrenc v Slov. gor. Giftna krota, ptujski „Štajerc“, napada liki stekli pes našega občespoštovanega poštarja g. Koserja. Ne blati ga samo, temveč ga tudi povsem neosnovano in škodoželjno ovaja pri ravnateljstvu. V tožbi g. poštarju očita „Štajerc“, da dela vsakojake zapreke njegovim naročnikom ter jih z vsem svojim vplivom nagovarja, da opuste list. Vsa ta ovadba je podla laž in hudobno obrekovanje. G. poštar ni kot uradnik nikdar kazal mržnje do naročnikov „Štajerca“, tudi ni vplival na iste in ni v nobenem oziru prestopil meje svojega delokroga, svest si svoje dolžnosti kot uradnik. Res pa je, da moramo g. poštarja občudovati radi njegove izvanredne postrežljivosti proti vsaki stranki. Ni pač prijetno, če pridejo ljudje ob enajstih zvečer in ob petih jutraj trkat in zahtevati, da se jim pošta odpre. A gospod poštar vstane in postreže. Ali ni to postrežljivost, ki presega službeno dolžnost? In to uslugo uživa tudi ovaduški „Štajerc“. Seveda „Štajerc“ bi rad škodoval na ugledu možu, ki je bil ud okr. šolskega sveta, možu, ki je velik dobrotnik svojemu kraju, možu, čigar beseda je v zboru pametnih mož tehtna in uvaževalna; a ta zlobna nakana se polzkemu „Štajercu“ ne bo nikdar posrečila.

Celje. Dovolite mi gospod urednik mali prostorček. Bilo je 5. t. m. zvečer, ko smo zažigali kresove v čast sv. Cirilu in Metodu. Krasno je bilo videti na gričku nad Celjem umetni ogenj v različnih barvah, spuščanje raket itd. Odmevalo je gromenje topičev, krasno petje, godba in mogočni živio-klici vrlih Slovencev. To je pa nemčurke tako jezilo, da malo da niso popokali od jeze. V kljubost naše slavnosti so pa tudi oni šli raket spuščati, pa ne na hrib, ampak poleg meščanske šole so se po savinjskem grmovju potikali, da jih ne bi nihče našel. Ko so se naši mladeniči vračali z griča, so bili napadeni pri Zavodni od „deutsch-verderberjev“. Pričeli so zmerjati mladeniče in jih siliti, naj vpijejo njihov „hajl“. Ker tega slovenski mladeniči ne storé, so pa pričeli z bojem. Ne bodete nas, nemčurji in mešetarji „giftne krote“! Ali veste, kdo na potih napada ljudi? Zdaj nas težko vidite, takrat so bili pa slovenski fantje dobri, ko so Vas rešili, da Vas ni Turek pohrustal. Pa hranim še malo v svoji torbi za prihodnjič. Mi slovenski fantje pa napredujemo in zatiramo slabe časopise; kajti v takšnih časopisih, kakor je ptujska „giftna krota“, „Slov. Narod“, „Rodoljub“ itd. je sam strup. Agitirajmo le za dobre krščanske liste, kakor je „Slov. Gospodar“, „Naš Dom“, „Domoljub“ itd., ker ti so naši prijatelji. Pozdravljeni vsi slovenski fantje od — Samovamznanega.

Mozirje. Dne 21. junija je umrla na Lepinjski Marija Vrahič p. d. Marovt stara 63 let. Bila je vzgledna gospodinja, dobra mati! Bog ji daj večni mir in pokoj!

Loka pri Zidanem mostu. Na sv. Alojzija dan smo pokopali prvo Marijino hčerko,

18letno Marijo Oblak, iz naše Marijine družbe, ki obstoji že dve leti. Bila je v življenju tiha in skroma. Nad vse udana v Božjo voljo, je mirno prenašala svojo dolgotrajno bolezen. Dekleta, belo oblečena in z društveno zastavo so jo častno spremila k večnemu počitku. Na grobu so ji prav ganljivo zapele: „Na grobu Marijine hčere“. Počivaj v miru!

* * *

Koroške misli. Ko sem v predzadnjem „Našem Domu“ malo podregal slov. koroške fante, se je oglašil v listu fant iz Libuče, ki je razjasnil žalostne razmere, ki vladajo tam. Prav je! Vsak naj pove svoje. Le ko bomo natanko spoznali razmere, v kojih živimo, bomo še le z uspehom lahko začeli delati. A delavcev na narodnem polju nam manjka. Vzgojimo si jih! Kdor kaj zna, naj pouči tovariša — pristopimo našim izobraževalnim in delavskim društvom ter porabimo dobro to, kar nam nudijo, pa bomo dobili kmalu pogled v razmere. Kjer pa ni takih društev, jih pa ustanovimo! — Kakor se čuje, bo kat. delavsko društvo v Prevaljah praznovalo prihodnjo nedeljo, če ne bo kake posebne zapreke, svojo desetletnico. Mnogo je že to društvo storilo v blagor ljudstva. Vsak mesec ima poučne shode, na katerih nastopajo tudi mladeniči kot govorniki. To je uspeh takih društev. Akoravno je tamošnja šola popolnoma nemška, ima to društvo vendar uspehov. Popravi to, kar zagreši šola in podaja to, česar se otroci v šoli sploh ne učijo. Torej Slovenci na Koroškem, na noge! Lepo je bilo gledati na predvečer sv. Cirila in Metoda velike kresove, ki so pokazali, da na Koroškem še živijo slovenski fantje. Dobro ste to reč napravili, fantje! Le pogumno naprej za naše pravice! Fantje, pomagajte zidati slovensko šolo v Šentjakobu s tem, da nabirate krajcarje ali še boljše kronice zanjo, ter jih pošiljate g. Matěvžu Ražunu, župniku v Šentjakobu v Rožu. Če je celovski beraški klub nabral že blizu 7000 beličev zanjo, pa boste vendar tudi vi kaj nabrali! Srečno — prihodnjič vam pa napišem misli, ki bodo zopet bolj „koroške“.

Celovec. Naznanim vam, da je tukaj v Celovcu zelo hudo za nas vojake, ker pozimi imamo prav hudo zimo, in zdaj imamo tako vročino, da jih veliko od prevelike vročine pade. Ali to še bi bilo najmanj za nas Slovence, ki smo navajeni tudi vročine. Ali eno nas žalosti, ker je veliko nemškutarjev in hočejo nas Slovence zaničevati, posebno zatagadelj, ker imamo „Slovenskega Gospodarja“ naročenega. Ali za to še so nemčurji vsi prebedasti, ker ne poznajo naše slovenske krvi, ker imamo mi Slovenci toliko v petah, kakor ti nemčurji v glavah. Zatorej enega se veselimo, da bomo skoraj zopet prišli v Maribor k 26. pešpolku, in se bomo zopet veselili z našimi vrliimi Slovenci in bomo prepevali vesele slovenske pesmi, ker jih že tukaj v Celovcu nisem slišal eno leto. Tukaj se družega ne sliši kakor: gest mit! gest mit! ker družega menda ne znajo. Zatorej živijo Mariborčani a tudi gornjeradgonski in ljutomerski okraj! Morebiti se v kratkem vidimo! Živijo vam kliče slovenski korenjak iz Celovca.

Št. Rupert pri Velikoven. Lepo, kaj lepo je bilo v naši slovenski šoli v sredo dne 5. julija na praznik sv. Cirila in Metoda. Obhajali smo dvajsetletnico Ciril in Metodove družbe, ki ima namen Slovincem pri-

pomagati do prave šole. Ne vemo, katerega bi bolj pohvalili ali blage šolske sestre, ki se toliko trudijo z našo mladino ali pa otroke, ki so res lepo govorili, popevali in igrali sv. Cirilu in Metodu na čast. Do solz nas je ganila lepa igra „Materin blagoslov“. Pristrčno in glasno pa smo se morali smejeti branjevkam ali kriparcam, ki so na trgu prodajale razne reči, se kregale med seboj in se zopet zglihale. Posebno ena nam je ugajala radi svoje ljubezni do dobre kapljice, sladkega kofetka. Oh, kofe, kofe! Godilo se nam je res dobro in prav zadovoljni smo se razšli. Škoda, da je bila ta dan tako grozna vročina in je bilo toliko dela na polju. Zato udeležba ni bila velika. Slišali smo, da se vse še spet enkrat ponovi in sicer neko nedeljo popoldan.

Želinje pri Velikoven. Veste, dragi bralci „Našega Doma“, suša je bila pri nas, črnilo je tudi usahnilo in zato Vam prej nismo sporočili novic iz našega kraja. Sedaj pa je dež namočil tudi naše črnilnike, omehečal nam prste in peresa, da Vam lahko pišemo. Toraj kaj je novega pri Vas Želinjčanih? Na cerkveno „žegnanje“ naše cerkve so vzeli v pristrčnih in lepih besedah od nas ginljivo slovo šmarješki gospod župnik Fr. Mažir, da se podajo pastirovat med Slovence v daljno Ameriko. Bilo je pač malokatero oko, ki bi se ne razsolžilo ob slovesu marljivega gospoda, ki so se za našo romarsko cerkev trudili in delali toliko. Njim se imamo v resnici veliko zahvaliti, še posebej zato, ker je po njihovem trudu tukajšnja romarska božja pot zopet nekoliko oživela. Poplačaj jim Bog in Marija in blagoslovi njihovo delo v novi domovini. Našo župnijo sedaj začasno oskrbujejo šentjurski gospod župnik V. Poljanec. — Štriholska požarna bramba je dobila kaj čedno hišico za shrambo gasilnega orodja. Dne 2. julija so jo še č. g. Mažir blagoslovili. Prišlo je okoli 100 gasilcev iz sosednih krajev. Sicer se je vsa slovesnost vršila bolj v nemškem duhu, vendar se ni toliko hujskalo, kakor je drugod navada ob taki priložnosti. Vse je prav, samo nekaj ne. Čemu samonemški napis na gasilni hišici? Štriholjani, saj niste na Pravezskem. Ako velja Vaš denar, naj še velja Vaša beseda!

Spodnji Dravograd. V četrtek, dne 6. t. m. se je jutraj okoli 5. ure v bližini Dravograda na lovu ustrelil J. Cepec, nekdanji črneški veleposestnik. Ni se moglo natanko dognati, ali si je sam vzel življenje, ali pa se mu je drugače prigodila nesreča; sploh pa je bil zadnji čas baje v zelo slabih gmotnih razmerah. Rajni ni bil prijatelj Slovencev in je bil velik nasprotnik duhovščine!

Iz popotne torbe. Gospod urednik! Bilo je nekega prav gorkega dne, ko sem oprtal popotno torbo ter šel pogledat malo po svetu. Mislili si bodete, da sem šel „s trebuchom za kruhom“, toda ne; gnala me je po svetu gola radovednost. Skrbelo me je najbolj, kako je posebno po središču podjunske doline vse narodno probujeno, oziroma narodno zaspano. Ah povejte mi, kdaj bo že vendar prišel čas, ko bodo tudi Podjunčani mogli reči: „mi gremo naprej!“ Ko sem nastopil pot, imel sem pač priložnost si ogledati te „narodnjake“. Prava narodnost pokazala se je le v lepem Šmihelu pri Pliberku; tu sem videl slovenske napise povsod, prijazno pa narodno zavedno ljudstvo prebiva tu! Nadaljeval sem potem svojo pot in prišel v še dosti zavedni Steben. Slovenski napis na gostilni g. Fr. Krajgerja in g. Ažmana mi

je ugajal. Brusil sem na to dalje podplate po trdi cesti in prišel v Bilovče! Haj! Klobuk doli! Tu so vrata v „fortritliško“ občino Doberlavas! S krivimi črkami „Gasthaus“ pozdravlja me že od daleč. Krenem jo v „gosteimer“, na mizi leži „Štajerc“, štirinajstdnevno berilo krčmarja ter njegovih pristašev. „Sakramiš“ si mislim, „ti ljudje so potem lahko tako prebrisani, ker jejo modrost z veliko in napredno žlico“. Toda le naprej, tukaj ni nič za me; grem dalje, grem proti Kokiju. Nasproti mi odmevajo nežni glasovi nedolžnih otroških grl. Peli so sledeče:

Lilija, vltica
Mila ti smalnica,
Licice klasi
slovensko dekle!

Tako milo in po melodiji so pele stiri do šest let stare deklice to pesem, da se mi je res milo storilo. Mislim si, tukaj mora biti pa res narodno zavedna vas. Toda kako se začudim, ko vidim zopet le blaženi „Gasthaus“. Vrli Kokjanci bi bili gotovo zadovoljni, ako bi jim njih gostilničar privoščil vsaj dvojezični napis. Toda pa še tega ne! Žalostno in značilno! Hajd naprej po zaprašenih cestah, tu pridem v Dobroves. Vsi poliči! Sama nemškutarija, toda le po zidovih se bliščijo „Gasthausi“, sicer pa je občinstvo tudi vse slovensko. Iskal sem „Narodni dom“, našel sem ga le s težavo, ker nima nobenega slovenskega znamenja! Ko ga najdem, mahnem jo v štacuno, pa tudi tukaj slišim le nemškutarjenje! Zvedel sem tudi, da ima tukajšnji trgovec tudi samo nemški pečat, s katerim zapečati žgane tekočine. Ti ljudje so pa zavedni, si mislim, narodni trgovec in v narodni hiši, pa trpijo, da ima nemški pečat! Rodoljubni, na noge! Videl sem še več stvari, katerih pa ni mogoče popisati, ker preveč sramotijo slovenski značaj! Zavedni Slovenci dobroskega okraja, zahtevajte od ljudi, ki od vas živijo, da se bodo bolj po domače obnašali! Koliko jim pa dajo Nemci skupiti? Nič! Ako jih ne bi podpirali Slovenci, bi že šli davno tja, kjer poper raste. Gosp. urednik! Kaj ne, da so to vse žalostne razmere med koroškimi Slovenci. Ako pa se v bodoče ne poboljšajo, bom dal še lepše stvari na dan. Do tedaj pa zdravi!

Popotnik.

Višarje. Najbrže je bilo mrzlo vreme vzrok, da tako dolgo niste dobili od nas nobenega poročila; sedaj pa je že toplejše, vsaj kaže toplomer že predpolndem v senci 21--23 ° C. Najlepši čas na sv. Višarjah je pač binkoštni teden, ko pride pet velikih procesij. Veliko truda imajo voditelji teh procesij, od katerih je bil Florjan Serdovner iz Spod. Štajerskega že 42 krat in Janez Vehovar iz Kamniškega okraja že 47 krat na sv. Višarjah. Romarji iz zelene Štajerske so prinesli letos po prizadevanju g. Ignaca Zavolovskega, veleposestnika v Okonini, lepo belo bandero Mariji v dar. Obnašanje teh romarjev je takšno, da se lahko spozna, da so res Marijini otroci. O Binkoštnih praznikih je bilo vključno skrajno slabega vremena toliko romarjev, kolikor jih stari ljudje ne pomnijo. Slovenci, le radi prihajajte na ta sv. kraj, težavnega pota še nikar ne ustrašite, saj je bila pred kratkim tukaj ženica stara 88 let. 60—70 letni romarji niso nič kaj redkega; torej le pogum! Kaj pa je z vami iz Podjunske doline, da vas nič ni? Mar nas hočete iznenaditi? — Lep je bil večer dne 3. julija. Velik kres je med gromenjem topičev naznanjal Slovencem naokrog višarske pozdrave. Lepe pesmi

izbornih višarskih pevk so pod spretnim vodstvom gosp. Kavčiča odmevale od skal. Otožne misli so me navdajale pri prvi pesmi: „Lepa naša domovina“. Lepa si pač res, slovenska koroška dežela, pa kako dolgo boš še ostala „naša“ pod morilnim tujim pritiskom? Vreme je bilo v daljavi motno, zato smo našli le 10 kresov; posebno se je razvijal oni na Velikem Strmcu! — Na god se je služila asistiranja sv. maša in zopet so gromeli topiči, mi pa smo prosili Boga, da bi se vremena koroškim Slovencem kmalu zjasnila! — Popoldne smo imeli hud vihar z dežjem in točo. — Planinski pozdrav!

Št. Jur na Vinogradih. (Razno). Meseca junija smo imeli več pogrebov, med temi sta bila posebno velika Pavštinje Za Mirom in Lipnika na Važenbergu. Zadnjemu se je nekaj časa prej sanjalo, tako je pravil sosedom, da se mu je nekje božja martra priklonila in mu rekla: Okoli praznika sv. Petra te pokličem k sebi. In res smo ga na praznik sv. Petra in Pavla ob veliki udeležbi ljudi pokopali. Čudne sanje! — Dne 30. junija se je zgodila v Murkovem posekanem gozdu velika nesreča. Iz kope, v kateri Lahii ogelji žgejo, je pljunil ogenj, lotil se tresk, listja in iverja in v kratkem času je gorel veliki del posekanega gozda, okoli štiri orale. Na stotine ima škode lesotrzec Lah Skandala, precej sta oškodovana tudi ogljar in čarški kolar. V veliki nevarnosti so bili Ramšiseljnovi in grofa Kristalnika gozdovi. Ljudem se je posrečilo še pravočasno omejiti ogenj in zabraniti večjo nesrečo. — Na predvečer praznika slovenskih apostolov sv. Cirila in Metoda je gorelo v naši fari pet kresov in sicer pri Kolerju na Št. Lambertski gori, v Trpecah, visoko na gorah pri Petriču in Vrtjancu. Posebno znamenita sta bila kresa pri Petriču in Vrtjancu ob skrajni slovensko-nemški meji, ki sta se pozno v noč videla daleč na okoli, posebno v nemške kraje. Še živimo tukaj Slovenci, ki ljubimo svojo sveto katoliško vero in svojo slovensko govorico. Slava krščansko mislečim Slovincem!

Iz Sv. Daniela ob Prevaljah. Ker imamo v novem glavnem oltarju, ki je prekrasno delo g. akadem. podobarja Progarja, poleg velike relief-skupine, predstavljajoče sv. Daniela v levinjaku, tudi podobi sv. Cirila in Metoda, smo počastili sv. slovanska apostola dne 4. t. m. z velikanskim kresom in gromovitim streljanjem. Kresov se je videlo tod prav mnogo, dva celo na najvišjem vrhu Pece. — Dne 3. t. m. je divjal tukaj hud vihar, ki je otresel precej sadja. Potem je med deževjem padala toča, ki pa ni naredila posebne škode.

Iz Stropne pri Prevaljah. Kakor vsako leto, smo obhajali tudi letos v nedeljo, dne 2. t. m. in v torek 4. t. m. zelo slovesno god sv. Urha, farnega patrona. V nedeljo se je poslovil s v srce segajočimi besedami od Strojancev preč. in mil. gospod prošt Randl, ki je zahajal ob ti nedelji nad 25 let v Strojno in je vodil tamošnjo procesijo, za kar izrekamo farani preč. ljubeznjivemu gospodu še enkrat najiskrenejšo zahvalo. Bog jih ohrani še mnoga leta na novi postaji in v visoki službi!

* * *

Narodno nasilstvo. Prusi so si sedaj izmislili nov način, kako bi lažje ponemčili poljske otroke; hočejo jih namreč ponemčiti s pomočjo molitvenikov. Vsi poljski otroci, ki so se pripravili za sv. izpoved in sv. ob-

hajilo v nemškem jeziku, dobijo kot nagrado lep molitvenik, seveda v nemškem jeziku. — Dočim pruska vlada se trudi ponemčiti Poljake s pomočjo molitvenikov, na drugi strani dovoljuje, da se katoliška vera na ostuden način sramoti in blati. Na Saksonske v Monastiju se je vršila nedavnim pred vojaškim sodiščem obravnava zoper protestantskega Bachsteina, ki je bil obtožen radi nečuvnega sramotenja katoliške vere ob priliki nekega katoliškega zborovanja. Ker pa je Bachstein nemški pastor, bil je oproščen. — Zato pa je na drugem mestu pruska vlada obsodila nekega Poljaka k denarni globi zavoljo tega, ker je nosil na glavi poljsko kapo tako zvano „maciejowka“. — V Zabru je pruska sodnija obsodila 11 Poljakov, ker so nosili v ovratnicah bucike s poljskim orličem in napisom „Bože cos Polske“. Vendar Poljaki stojijo trdno za svojo vero in domovino.

Lasje v praznoverju. Lasje igrajo v praznoverju veliko vlogo. Po lasih se sodi značaj človeški. Trdi se, da so rdečelasni ljudje hudobni, potuhnjeni, osorni in nož, ki reže na dve strani; plavalasi so pa blagi in boječi. Plavi lasje so znak brezstrastnosti in pomanjkanja razdražljivosti. Naravno je oboje nepravdo. Prav dolgi lasje značijo lahkoumen, podvzeten značaj, a nizko mišljenje. Ako rastejo lasje po čelu, znači to osoren značaj in pomeni mlačnost, razsijljivost in vihravost. Naravno kodravi in kratko izrastli lasje pomenijo vzkipljiv, lažnjiv in vedno k slabemu nagnjen značaj. Ako so lasje na zatilniku zelo razviti in uporni, je to znak srečne, vesele naravi. Črni lasje pomenijo moč, podjetnost in duha. Kdor ima že od mladosti sive lase ali ima siv šop las, je nagnjen k vsakovrstnim razuzdanostim in naredi kmalu račun s seboj in svetom.

Doživljaj srbskega finančnega ministra. Sedanji srbski finančni minister dr. Milan Marković je prav mlad človek, ima namreč še le 30 let. Ker nima brade, je še mlajši videti. Ravno to pa je bilo pred kratkim povod neugodnemu, a istinitemu dogodku. Belgrajsko žensko društvo je priredilo neki koncert. Vsled opetovanih prošenj je odredilo društvo, da imajo visokošolci znižano vstopnino. Na večer pred koncertom je sedela pri blagajni ugledna gospa, soproga nekega veleobrnika in jemala znižano vstopnino od vseh mladih golobradih ljudi. Blagajničarka pa ni bila malo iznenadena, ko je nekdo izmed teh mladih ljudi opozorjen odbil ponudeno mu dijaško karto in ni le cele vstopnine plačal, nego jo še preplačal. Kasneje je dama zvedela, da ta „mladi človek“ ni bil nihče drugi nego najmlajši srbski finančni minister.

Otročje sklepanje. „Mati“, reče majhen otrok, „zakaj pa imate sive lase?“ — „Ker si ti tako razposajen“, odgovori mati. — „O, mati!“ odvrne otrok, „potem ste Vi morala biti strašno razposajena, ker imajo stara mama popolnoma bele lase!“

Otročji odgovori. Katehet je ravno razložil zgodbo, kako se je Jezus po svojem vstajenju prikazal apostolom ter je pozdravil s prelepim pozdravom: „Mir Vam bodi!“ Pri ponavljanju vpraša med drugim tudi: „No, kaj je rekel Jezus, ko je prišel skozi zaprta vrata?“ — No povej ti Jakec!“ Jakec: „Dečki, dajte mir!“

Dobro se mu je odrezal. Rudi: „Ljubi moj Ferdo, tvoja ušesa so od dne do dne daljša!“ Ferdo: „Res je to! Pa veš kaj mi je prišlo na mar? Moja ušesa in pa

tvoja pamet — pomisli kako izvrsten osel bi bil to, če bi imel to dvoje!⁴

Iz domače vojske. Žena možu: „Ti pokveka, same neumnosti delaš!“ Mož: „Res je! In največjo neumnost sem naredil takrat, ko sem tebe za ženo vzel!“

Rastlina, ki kaže vreme. Avstrijski vremenoslovec Novak je našel v osrednji Ameriki rastlino, ki napoveduje vreme. Ta rastlina je zelo občutljiva za spremembe v zraku in v sled posebne razvrstitve svojega listja kaže že mnogo poprej, kakšno postane vreme. Novak je tudi izumil nov način, kako je mogoče vreme prorokovati. Za ta namen je delal celih 20 let. Na Angleškem so mu obljubili denarnih sredstev, da napravi v Londonu zavod za dejansko uporabo pod pogojem, ako mu tudi Avstrija pomaga, da osnuje podružnico na Dunaju. Grof Eltz mu je baje dal na razpolaganje v ta namen 50.000 K, a grof Esterhazy 20.000 K. Pa tudi razni drugi veleposestniki, lastniki oglarnic in parobrodne družbe so mu obljubile denarno pomoč. Tako je bilo Novaku mogoče, da se pripravi na ustanovitev podružnice na Dunaju. Začasna poslovnica se je že otvorila. Novak trdi, da je po njegovem nanku ena postaja dovolj za obseg 7000 km, tedaj za celo Evropo. S pomočjo imenovane rastline more prorokovati zračne spremembe tri do osem dni poprej, dogodke večje vrste pa 24 do 28 dni. Tako je bilo Novaku mogoče na podlagi svojega opazovanja na rastlini prorokovati dan in uro potresa v Ljubljani, Solunu, Rimu, Carigradu in Martiniku. Novak pripravlja posebno potovanje v Mehiko, kjer ta rastlina raste, da prenese in udomači v Evropi čimveč teh rastlin. O Veliki noči 1906 se zavod odpre. Leta 1888. je Novak tudi cesarju razložil svojo iznajdbo in cesar se je zelo razveselil.

Prizor s pariške ulice. Neki vseučiliščnik se je sprehajal v Parizu po glavni ulici Quartier Latina, kar ga neki sprehajalec sune z vso močjo med rebra. Dijak se je razjezil in pozval sprehajalca, naj se opraviči, na kar ga je oni začel obdelavati s priimki. Med tem se je nabrala okoli njih cela množica radovednežev, izmed katerih je stopil k dijaku neki človek in dejal: „Ako bi bil jaz na vašem mestu, bi premikastil tega človeka, da bi vas pomnil na vse večne čase.“ Množica je temu pritrdila, dijak pa je slekel suknjič, katerega je prav postrežljivo sprejel oni človek, ki ga je vzpodbudil k pretepu. Ko se je začel dijak pretepavati z nasprotnikom, je posegla vmes policija, ki ju je spravila narazen. Dijak je hotel obleči suknjič, a se je nemalo začudil, da postrežljivega človeka ni bilo nikjer. Ozrl se je na vse strani in ga zagledal precej daleč od sebe, ko je ravno hotel izginiti v neko skrivno ulico. Skočil je za njim in mu pograbil suknjič iz rok, njega pa izročil bližnjemu stražniku. V žepu suknjičevem je imel dijak nad 700 K, ki so vsekakor dišale neznancu, ki je bil na vsak način zmenjen z onim prvim.

Zajec brez mesa.

Lovska šaljivka. — Iz hrvatskega prevel I. V. Starogorski.

Kolikokrat smo se od srca nasmejali našemu Štefanu! Bil je umirovljen nadporočnik. Dali so mu pokojnino radi neznatne rane, katero je dobil v vojski 1859. leta v Italiji. Bil je to poštena in odkritosrčna slovanška duša, kakoršnih je v se-

danjem času, ko veje izdajski duh, težko najti. Ljubil je svojo slovansko domovino, kakor svojo rodno mater. Bil je veseljak in z vsakim prijazen in ljubezniv; vsakdo ga je imel rad. S svojo šaljivostjo je znal vsakega razveseliti. Bil je močan, zdrav kakor kremen in še v najboljših letih. Najbolj je ljubil lov. Nikdar pa ni šel na lov v društvu, ampak najrajši sam. Njegova prislovica, katere se je vrlo držal, je bila: „Dober lovec mora sam zase iti na lov, kakor lisica, če hoče kaj vloviti.“

Zato je mrzil skupne love in redkokedaj je šel v družbi na lov. Rad pa je zahajal med domače lovce na „časičo razgovora“, kakor se je navadno izrazil, ter zbijal mnoge šale na stroške lovecev. Rad se je imenoval dobrega lovca, kar so pa drugi loveci radi vzeli za šalo in mu vračali mlo za drago. Ko je pričel lovski čas in nastalo ugodno vreme, je vzel Štefan puško na rame, kakor da je kak gozdar. Niti jeden dan ni prešel, da bi ne bil na lovu.

Tako se odloči tudi nekega dne, ko je imel ubiti „zajca brez mesa“, na lov. Bilo je že pozno v jesen. Ze prejšnji dan je spravil vse potrebno v torbo. Tako obložen se napoti zjutraj ob zori na lov. Komaj je prišel od doma tri četrt ure, že zasledi njegov pes zajca. Nadporočnik ga dobro zadene. V prvem trenutku se je razveselil, a naposled mu je postal nadležen. Torba je bila polna drugih stvari in težka kakor nekdanji vojaški telečnjak. Sedaj naj pa še priveže zajca na torbo in ga nosi ves dan seboj?! Te muke zajec res ni vreden, a da se povrne domov, bi moral potem spremeniti načrt lova. Hipoma mu šine rešilna misel v glavo. Vzame zajca in ga skrije pod veliko, košato vrbo, ga pokrije s šibjem in listjem tako, da se ni moglo zapaziti od nobene strani, da skriva vrba zajca. Štefan gre dalje. Pa kakor je imel s početka srečo, tako je imel pozneje smolo, ker je — tako je sam pripovedoval — zgrešil dva zajca. To ga je vjezilo in odšel je v bližnjo vas na „kupico“ vina. Dobro vino je Štefana tako odobrovoljilo, da je nekoliko več popil kakor navadno. Solnce se je že jelo spravljaljati k pokoju, ko se napoti naš lovec domu. Že se je zmrčilo. Pod vrbo poišče zajca, najde ga, kakor ga je pustil. Spravi ga v torbo, ki je že bila prazna. Zdelo se mu je, da je zajec ne- navadno težek. Domov grede je mislil zdaj to, zdaj ono. Spomni se, da je za dva dni god predstojnika tiste vasi. Bila sta prijatelja in umestno bi bilo, da pokloni zajca za imendan. Rečeno, storjeno! Ko pride domov, pozove takoj slugo in mu reče, naj nese zajca gospodu predstojniku za god. Sluga izvrši takoj dano mu nalogo. Predstojnik je imel baš goste in njegova soproga je imela opraviti v kuhinji. Sluga odda zajca gospej in reče, kakor mu je bil naročil gospodar. Gospa je bila zelo vesela tega daru, zato ga odnese v sobo in ga pokaže gostom. Vsi so hvalili, da je izvenredno velik in težak in kako izborna pečenka bo. Gospod predstojnik je bil prijatelj divjačine, pa ga je to razveselilo, da je povabil vse prisotne goste na zajca. Naravno je, da so se vsi odzvali, ker so bili vsi ljubitelji divjačine.

Drugi dan zapove gospa predstojnica svoji kuharici, da takoj pripravi zajca, slugi pa dé, naj ga sleče in prinese v kuhinjo. Ni minulo deset minut, kar prihiti sluga ves z sebe in začne vpiti:

„Milostljiva, ta zajec nima mesa!“

„Kaj? Saj menda ni skakal brez mesa“, odvrne gospa.

„Poglejte, nima in nima mesa, ampak samo koža je! V nji pa je nek mah in rujava zemlja.“

Gospa pride in se prepriča, da govori sluga resnico. V tem pa se je polasti sveta jeza in začne grozno psovati siromaka Štefana, ki se je predrznil ž njima vganjati tako šalo.

„Prosim te, idi takoj k njemu in povej mu, naj mi ne pride več pred oči, ker si dovoli iz tebe — mene — nas tako šalo. on...! Kdo je on, on misli, da ima pred seboj vojake... mi smo prvi v občini!“

V prvem trenutku se predstojniku ni zdelo vredno jeziti se radi tega, a ker mu soproga ni dala miru in mu slikala, kako sramoto bo imel pred povabljenimi gosti, ko ne bo imel zajca... je občutil v sebi jezo in se napotil k Štefanu, da ga pošteno izpove, kakor je zaslužil.

Ko vstopi v sobo, poskoči Štefan in ga oberočno pozdravlja. Kako se začudi, ko opazi predstojnikovo mrko in jezno lice. Na pozdrave odgovori predstojnik ježno:

„Hvala lepa na tvoji budalosti. Kar si storil, bi bil lahko pridržal za sebe.“

„Kaj? Koga? Na kakovi budalosti, nimam o tem nobenega pojma?“

„Seveda, sedaj nočeš vedeti ničesar, a vendar si razsrdil mojo ženo.“

„Jaz tvojo ženo, milostno gospo soprogo? Kedaj, kje, s čim?“

„S čim? To menda dobro znaš, z onim bedastim zajcem, ki si mi ga poslal za moj god.“

„Menda se ni tvoja gospa soproga razjezila za to, ker sem ti poslal zajca za god?“

„Radi zajca bi se ne bila jezila, ali radi zajčje kože, katero bi si lahko pridržal, meso pa nam poslal.“

„Ali, dragi prijatelj, jaz sem že poklonil na stotine zajcev in sem jih poslal s kožo vred. Ne vem torej, čemu bi se jezili zategadelj?“

„Seveda, zajec se pošilja v koži, toda zajec, katerega si poslal nama, ni imel mesa. In to je za mojo soprogo prevelika šala in s tem si me spravil v zadrego... tembolj, ker sem na tega brezmesnega zajca povabil goste.“

„Ali, brate, jaz te ne umejem in nimam pojma o tem! Bodi uverjen, da sem ti poslal zajca takega, kakoršnega sem živega ubil. A menda vendar ni živel brez mesa.“

„Jaz ti še enkrat povem, da zajec, kojega si mi poslal, nima mesa, ampak je le zajčja koža, v kojoj je nabasan nekaj mah in zemlja, kar je tebi dobro znano. A priznal boš gotovo, da je to za mene in za mojo soprogo prevelika šala. S takimi šalami obdaruj koga drugega ne pa mene! Take neslane šale si prepovedujem v bodoče!“

„Ali lepo te prosim, dragi prijatelj, da se osvedočiš, da nisem kriv ničesar, pozovem mojega slugo. Naj ti pove, da ni res, česar me dolžiš.“

Štefan pozove slugo, ki ni ničesar znal. Rekel je, da je vzel zajca iz torbe, ga zanesel k predstojniku in se povrnil, da očisti gospodarju puško. Predstojnik je pa trdil, da je Štefan ogulil zajca že na lovu in natlačil kožo z mahovino in zemljo. Ubogi Štefan se je rotel, da je nedolžen in ne ve kako se je to zgodilo. Vendar je odšel predstojnik ves razjarjen domov.

Ko je bil Štefan sam v svoji sobi, je bil tako razburjen, da ni znal, ali so to sanje ali je resnica. Bil si je svest nedolžnosti in da je bil tudi sluga nedolžen. Gotovo je kaj enakega storila predstojnikova družina. A gotovo za to, da ga očrni pred predstojnikom, kamor je pogostokrat zahajal in vsakokrat „pozabil“ dati družini darila. Ta in noben drug vzrok mora biti! Zato takoj sede za mizo in napiše listič, v katerem sumi družino.

Ko je gospa dobila ta list, je takoj obvestila družino. No, sedaj je nastal še le pravi krik. Družina je bila svoje nedolžnosti uverjena in se navalila z mnogobrojnimi psovskami na Štefana. In s tem postopanjem, da je obdolžil Štefan družino, se je sovraštvo še povečalo. Trajalo bi moralo še naprej, da se ni zločinec sam oglasil.

Drugi dan je bil predstojnikov imenjan. Tudi zločinec mu pride čestitat; vedel je že, kake nepravilnosti so nastale radi te nedolžne šale. V razgovoru vpraša krivec nekaj o pokojnem zajcu, da se na svoja nšesa prepriča, kako sta on in njegova soproga vzela to šalo za zlo. Zato začne krivec pomirjevati: „Bodite nverjeni, gospod predstojnik, da ni naš Štefan v tej stvari ničesar kriv. On še pojma nima, kako se je to zgodilo. Cela lovska šala je bila le njemu namenjena. Da bi bil ta nesrečni zajec namenjen predstojniku, tega nisem, kot začetnik te šale, niti slutil. Svar je bila takale: Da bo naš Štefan odšel predvčerajnjim na lov, smo znali že več dni prej. In tudi jaz sem šel nalašč ta dan na lov, seveda prej kot on. Sreča mu je nanesla, da je takoj v jutru ubil zajca. Da bi mu ga ne trebalo nositi ves dan seboj, ga je skril pod neko vrbo. To sem videl iz svojega skrivališča. Takoj mi je prišlo na misel, da se lahko osvetim radi večkratnega zasmehevanja v našem lovskega krogu. Znano vam je, da znam polniti kože raznih živali, pa sem se domislil, da temu zajcu vzamem meso in ga natlačim z mahom in zemljo, dokler se on ne vrne. To sem storil tako izvrstno, da bi najboljši lovec ne opazil prevare.

Tako napolnjenega zajca sem vtaknil zopet pod vrbo tako, kakor je bil prej. Štefan nič hudega sluteč, vzame zajca, odide domov in ga pošlje tebi za god. Tako, sedaj uvidite, da je ubogi Štefan popolnoma nedolžen, in sem le jaz kriv vsega tega. Jaz pa, kakor rečeno, nisem znal, da je bil nesrečni zajec namenjen tebi za god.“

Predstojnik in njegova soproga sta spoznala, da sta storila krivico nadporočniku. Predstojnik je napisal takoj listič nadporočniku, da so že dobili krivca in da ga naj obišče. Štefan je komaj pričakoval kaj takega. Takoj se napoti k predstojniku. Ko je vstopil v sobo, so ga pozdravili gostje: „Živijo zajec brez mesa!!! Živijo lovec! Živijo Štefan!“

Hm! Sedaj bi ga morali videti! Tako gibčen ni bil niti v italijanskem boju, predno je bil ranjen. Ko so mu vse razjasnili, se umiri in reče: „Mislim sem si — ali, kakor se razvidi iz vsega, ni pomislil — da je temu gotovo kriv moj lovski tovariš. Ali naj bode! Svojega lovskega prvenstva mu ne odstopim!“

Listnica uredništva.

Vransko: Hvala, smo vzeli na znanje.

Popolno prepričanje, da imajo ležarnarja Thierryja kapljice in Centifolio mazilo

pri vseh notranjih boleznih, influenci, katarju, krčih in vnetjih vsake vrste, oslabeleostih, slabem prebavljanju, ranah, telesnih poškodbah itd. najbolj uspešno sredstvo, vam lahko napravi, da naročite kapljice, ali na željo samo poštne prosto knjigo, v kateri je na tisoče originalnih zahvalnih pisem. 12 malih ali 6 podvojenih steklenic 5 K; 60 malih ali 30 podvojenih steklenic 15 K. — Dva lončka centifolijomazila 3 K 60 v s poštino in zabojem Prosim naslovite: „**Lekarna A. Thierry-a v Pregradi pri Rogatcu**“. Ponarejalci in še enkratni prodajalci se sodnijsko zasledujejo. 1—2 18

Ponos vsake gospodinje je dobra kava.

Kathreinerjeva Kneippova sladna kava

se ne bi smela pogrešati več v nobenem gospodinjstvu, kadar se napravi kavina pijača.

ooo

Zabtevatelj izvirne zavoj z imenom **KATHREINER**.

Pozor! Čitaj! Bolnemu zdravje!

Vidmaricki železniški Pakraški kapljice in Slavonske zeli.

Pozor! Čitaj! Slabemu — moč!

Pakraške kapljice in slavonska zel, to sta danes dve najpriljubljenejši ljudski zdravili med narodom, ker ta dva leka delujeta gotovo in z najboljšim uspehom ter sta si od prla pot na vse strani sveta.

Pakraške kapljice: Delujejo izvrstno pri vseh želodčnih in črevesnih boleznih ter odstranjujejo krče, boleti iz želodca, vetrove in čistijo kri, pospešujejo prebavo, zganjajo male in velike gliste, odstranjujejo mrzlico in vse druge bolezni, ki vsled mrzlice nastajajo. Zdravijo vse boleti na jetrih in vranici. Najboljše sredstvo proti boleti maternice in madron; zato ne smejo manjkati v nobeni n eščanski in kmečki hiši. — Naj vsakdo naroči in naslovi: **Peter Jurišić, lekarnar v Pakracu šte. 100, Slavonija**. — Denar se pošilja naprej ali s poštним povzetjem.

Cena je sledeča (franko na vsako pošto): **12 stekleničic (1 ducat) 5 K, 24 stekleničic (2 ducata) 8 K 60 v, 36 stekleničic (3 ducati) 12 K 40 v, 48 stekleničic (4 ducati) 16 K, 60 stekleničic (5 ducatov) 18 K.**

Manj kot 12 stekleničic se ne razpošilja.

Slavonska zel: Se rabi z vprav sijajnim in najboljšim uspehom proti zastarelemu kašlju, bolečinam v prsih, zamolklosti, hripavosti v grlu, težkemu dihanju, astmi, proti bođenju, kataru in odstanjuje goste slinve ter deluje izvrstno pri vseh, tudi najstarejših prsnih in pljučnih bolečinah. — Cena je sledeča (franko na vsako pošto): **2 originalni steklenici 3 K 40 v; 4 originalne steklenice 5 K 80 v; 6 originalnih steklenic 8 K 20 v.**

Manj kot dve steklenici se ne razpošilja. Prosim, da se naročuje naravnost od mene pod naslovom: 17 2—26

P. Jurišić, lekarnar v Pakracu 100, Slavonija.

Čitaj! — Naroči! — Ne bo Ti žali!

Najboljša semena za zelenjavo, cvetlice in poljske rastline

se dobe v trgovini

F. Holasekovega naslednika J. Sirk, Maribor

Glavni trg, rotovž.

7 6—7

Trgovina obstoji že 25 let.

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

6-12

Dunajska cesta 19. = v Medjatovi hiši v pritličju = Dunajska cesta 19.

===== vsprejema: =====

1. zavarovanja vsakovrstnih poslopij, premičnin in pridelkov proti požarni škodi;
2. zavarovanja zvonov proti poškodbam in
3. za nižjeavstrijsko deželno zavarovalnico na Dunaji:

a) zavarovanje na doživetje in smrt, jednostavna zavarovanja za slučaj smrti, na doto in rento, ljudska zavarovanja z mesečnim plačilom zavarovalnine po 50 vin, 1, 2 3 in 4 K in daje po neprisiženih vlogah v oddelku „Rentna hranilnica“ deželne zavarovalnice zelo praktično starostno in rentno preskrbo;

b) zavarovanja proti vsakovrstnim neugodam (telesnim poškodbam) in neugodam na potovanju na suhem in na vodi ter jamstvena zavarovanja vsake vrste.

Pojasnila daje za Štajersko glavno poverjenstvo v Mariboru, Fabriksgasse 21, ter postreže ako se zahteva, tudi s preglednicami in ceniki.

Ta edina slovenska zavarovalnica sprejema zavarovanja pod take ugodnimi pogoji, da se lahko meri z vsako drugo zavarovalnico.

V krajih, kjer še ni stalnih poverjenikov, se proti proviziji nastavljajo spoštovane osebe za ta zaupni posel.

Postavno vloženi ustanovni zaklad jamči zavarovancem popolno varnost.

Svoji k svojim!

Slovenci! pristopajte k domači zavarovalnici!

Razne
uradne pečate
KUVERTE

priporoča

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru

Cement najboljših vrst,
kakor tudi **smodnik**

prodaja na debelo in drobno po najnižjih cenah
13 1-5 trgovina

pri Smolniku v Prevaljah.

Za veleč. duhovščino in samostane se priporoča
cerkveno laneno platno v vseh potrebojočih širinah. Bombažne tkanine
in pravo Rumburgarsko laneno platno za telesno in posteljno perilo.

Velika izbira črnih štofov n. pr. Peruvien, Dosking, Brasil, Kámgarov v vsih kakovostih za talarje, obleke, površnike i. t. d.

Velika zaloga izgotovljenih oblek n. pr. salonskih oblek, površnikov i. t. d.

Fine Atlas-Satin posteljne odeje, z lepo belo podvleko podšite, komad 3 gld. do gld. 3.50; k odeji spadajoče poyršne rjuhe ali prti iz fine „Linzer“ tkanine, komad po gld. 1.70 do 2 gld. — Zanesljivo pravo lanene žepne robce, čisto bele in z barvanimi robi.

Telesno, posteljno perilo, kakor tudi talarji, obleke in površniki se na željo po meri pod popolnim jamstvom dobrega dela izvršujejo pri našem narodnem krojaču.

Vzorci se na željo takoj odpošljejo. — Poštna naročila točno in zanesljivo.

S spoštovanjem

tovarniška zaloga manufakturnega blaga

„pri Amerikancu“

Grajski trg 2 — MARIBOR — Grajski trg 2

Alojzij Gniusek.